

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Edyta Bielak-Jomaa

Warszawa, dnia 31 marca 2016 r.

DOLIS/DEC-236/16/23871, 23877

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. 2012 r. poz. 270 ze zm.) w zw. z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. 2016 r. poz. 23 ze zm.) oraz art. 43 ust. 2 w zw. z art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. 2015 r. poz. 2135 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Proboszcza [...] na decyzję organu z dnia 26 stycznia 2016 r. (znak: DOLIS/DEC-58/16/4810,4815), w przedmiocie przetwarzania danych osobowych Pana K. Ś.

- 1) uchylam zaskarżoną decyzję z dnia 26 stycznia 2016 r. (znak: DOLIS/DEC-58/16/4810,4815) oraz poprzedzającą ją decyzję z dnia 2 kwietnia 2015 r. (znak: DOLIS/DEC-299/15/27199,27204),**
- 2) umarzam postępowanie w całości.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (dalej: Generalny Inspektor lub GIODO) wpłynęła skarga Pana K. Ś., zwanego dalej Skarżącym, na zaniechanie obowiązku uaktualnienia jego danych osobowych zawartych w księdze chrztów przez Proboszcza [...], zwanego dalej również Proboszczem Parafii.

Skarżący zarzucił Proboszczowi Parafii, iż mimo złożenia przez niego oświadczenia woli o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego nie została o tym fakcie zamieszczona stosowna adnotacja w księdze chrztów, w związku z czym wniósł do Generalnego Inspektora o cyt.: „(...) [n]akazanie, w

drodze decyzji administracyjnej, przywrócenia stanu zgodnego z prawem (tj. uaktualnienia danych osobowych) proboszczowi (...)

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. Skarżący pismem z dnia [...] grudnia 2013 r. poinformował Proboszcza Parafii miejsca chrztu, iż cyt.: „[n]a podstawie art. 60 Kodeksu cywilnego, korzystając ze swoich praw zawartych w art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (...), z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm Kościoła Katolickiego) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznego). Oświadczam, że w oparciu o jej art. 2 pkt 5 nie zamierzam tej decyzji uzasadniać poza tym, że nie chcę do niego należeć. Ponadto nie wyrażam zgody Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ochronie danych osobowych (...) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w Księdze Chrzta (nr aktu 181), przez naniesienie adnotacji o treści »*Dnia [...].12.2013 formalnym aktem wystąpił z Kościoła katolickiego*« oraz o przesłanie jako potwierdzenia odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem”.
2. W toku prowadzonego postępowania do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęły wyjaśnienia Proboszcza z dnia [...] czerwca 2014 r., w których podniósł on, iż cyt.: „podstawowym źródłem prawa wewnętrznego Kościoła katolickiego jest Kodeks Prawa Kanonicznego. Ponadto, w hierarchii źródeł prawa kanonicznego istnieją także inne dokumenty, między innymi dekry, zarządzenia i obwieszczenia odpowiednich dykasterii Stolicy Apostolskiej, które, w przypadku zatwierdzenia przez papieża, mają moc wiążącą dla całego Kościoła katolickiego. W związku z powyższym podstawę prawną odnoszącą się do kwestii wystąpienia z Kościoła katolickiego oprócz przepisów kodeksowych stanowi także Obwieszczenie Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych >>Artus formalin defectionis ab Ecclesia catholica<< z dnia 13 marca 2006 r. Prot. N. 10279/2006, zatwierdzone przez papieża Benedykta XVI. Wyżej wymienione Obwieszczenie zawiera przepisy nadrzędne w stosunku do jakiegokolwiek innego dokumentu partykularnego (...) zarówno o charakterze wykonawczym, jak i charakterze duszpasterskim. Dokument ten określa istotne elementy konstytutywne aktu formalnego wystąpienia z Kościoła katolickiego. Dokument z 2008 roku, przyjęty przez Konferencję Episkopatu Polski, Zasady postępowania w sprawie apostazji dokonanej poprzez formalny akt wystąpienia z Kościoła, zawiera przepisy wykonawcze o charakterze duszpasterskim, stanowiące pomoc dla kompetentnej władzy kościelnej w poprawnym realizowaniu postępowań nadrzędnego aktu prawnego tak, aby zachowane zostały elementy konstytutywne aktu formalnego wystąpienia z Kościoła katolickiego. (...) Tekst Obwieszczenia Papieskiej Rady (...) z dnia 13 marca 2006 r. Prot. N. 10279/2006 został opublikowany i jest dostępny na oficjalnej stronie internetowej Stolicy Apostolskiej (...)”.
3. Ponadto Generalny Inspektor jeszcze dwukrotnie wystąpił do Proboszcza (pismem z dnia [...] lipca 2014 r. oraz z dnia [...] sierpnia 2014 r.) celem uzyskania dodatkowych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie, jednakże pomimo prawidłowego doręczenia mu ww. korespondencji, Proboszcz pozostawił wezwania organu bez odpowiedzi. W związku z powyższym Generalny Inspektor w zakresie nieudzielonych przez Proboszcza odpowiedzi, dał wiarę wyjaśnieniom Skarżącego, tj. iż Proboszcz [...] jest Proboszczem Parafii miejsca chrztu Skarżącego, jak

również iż otrzymał on od Skarżącego jego „oświadczenie woli” z dnia [...] grudnia 2013 r. i odmówił uaktualnienia jego danych osobowych, odsyłając Skarżącego do Proboszcza miejsca zamieszkania.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Generalny Inspektor w dniu 2 kwietnia 2015r. wydał decyzję administracyjną (znak: DOLiS/DEC-299/15/27199,27204), mocą której nakazał Proboszczowi Parafii przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez uaktualnienie danych osobowych Skarżącego polegające na naniesieniu w księdze chrztów adnotacji o treści zgodnej z żądaniem, zawartym w jego „Oświadczeniu woli” z dnia [...] 27 grudnia 2013 r.

W ustawowym terminie Proboszcz Parafii złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją.

GIODO, po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzją z dnia 26 stycznia 2016 r. utrzymał w mocy decyzję z dnia 2 kwietnia 2015 r.

W dniu 1 marca 2016 r. do Biura GIODO wpłynęła skarga Proboszcza Parafii na ww. decyzję GIODO z dnia 2 kwietnia 2015 r. i utrzymującą ją w mocy decyzję z dnia 26 stycznia 2016 r.

Proboszcz Parafii w swojej skardze zarzucił decyzjom wydanym przez GIODO, że:

- 1) organ nie wskazał w nich, dlaczego odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wyjaśnieniom Proboszcza Parafii w zakresie obowiązywania procedur związanych z wystąpieniem z Kościoła Katolickiego i nie wskazał podstawy prawnej, z przytoczeniem przepisów prawa, które dają GIODO uprawnienie do określania, kto należy do Kościoła Katolickiego,
- 2) organ błędnie interpretuje w nich wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 października 2013 r. (sygn. akt I OSK 1828/12), przyjmując że na skutek złożenia oświadczenia woli o wystąpieniu z kościoła Skarżący przestał być członkiem Kościoła i jego dane osobowe są wyłączone ze zbioru danych określonego w art. 43 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych (dalej: Dz.U. 2015, poz. 2135 ze zm.). Tym samym, w ocenie Proboszcza Parafii, organ błędnie zakłada, że Księga Chrztów stanowi dwa zbiory danych, tj. zbiór osób należących jak i nienależących do Kościoła Katolickiego,
- 3) błędnie zinterpretowano w nich wolność wyznania, przypisując Skarżącej prawo do decydowania o procedurze, jaką zastosuje ona występując z Kościoła Katolickiego. Zdaniem Proboszcza Parafii wewnętrzne prawo Kościoła Katolickiego nie ogranicza bowiem prawa do wolności wyznania (tu konkretnie wolności wystąpienia ze związku wyznaniowego), ale wprowadzając reguły administracyjne przynależności, ustanawia formę, w jakiej dokonuje się wystąpienia, aby mogło być ono uznane za skuteczne. Tak jak prawo państwowe zna i stosuje ograniczenia pewnych praw poprzez definiowanie wymogów dotyczących formy, tak i prawo wewnętrzne Kościoła Katolickiego może je stosować w odniesieniu do swoich członków,

- 4) organ rozstrzygając sprawę bez podstawy prawnej przyznał sobie kompetencje do rozstrzygnięcia kto należy, a kto nie należy do Kościoła Katolickiego, w tym prawo do wydawania skierowanych do proboszczów nakazów dotyczących dokonywania wpisów w księgach chrztu, tym samym naruszając zawartą w Konstytucji zasadę legalizmu.

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu skargi Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził, co następuje.

Skarga Proboszcza Parafii zasługuje na uwzględnienie w całości.

Generalny Inspektor prowadzi postępowanie w oparciu o przepisy prawa powszechnie obowiązującego i to właśnie one, jako podstawa prawna, wyznaczają organowi granice, w zakresie których może on orzekać. Podstawowym aktem prawnym jest ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 2135 ze zm.) [zwana dalej: u.o.d.o.]. Artykuł 12 pkt 2 u.o.d.o. wskazuje, że jednym z zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych jest wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 43 ust. 2 u.o.d.o. w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3 oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. W myśl zaś art. 43 ust. 1 pkt 3 u.o.d.o. z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego.

Należy zauważyć, że Kościół Rzymskokatolicki jest instytucją o uregulowanej sytuacji prawnej, unormowanej m. in. w Konstytucji RP w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach. W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 78 poz. 483 ze zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust. 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3).

Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5). Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154 ze zm.), Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 1520/13 „punktem wyjścia do zajęcia przez GODO stanowiska, co do przynależności Skarżącego do Kościoła Katolickiego, powinno być prawo wewnętrzne Kościoła. Wynika to wprost z art. 5 Konkordatu oraz z zasady autonomii kościołów przewidzianej w art. 25 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 9 Europejskiej Konwencji, a także z normy ustrojowej zawartej w art. 25 ust. 4 Konstytucji RP”. Ponadto w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 kwietnia 2015 r. (sygn. akt II: SA/Wa 847/14) podkreślono, iż cyt.: „(...) w sytuacji, gdy zagadnienie wystąpienia z Kościoła Katolickiego jest jedną z przesłanek wykonywania kompetencji przez organ administracji publicznej, to organ ten ustala przynależność do Kościoła wyłącznie w oparciu o dowody przedstawione przez stronę kościelną, w tym przede wszystkim na podstawie aktu chrztu z dokonaną adnotacją o wystąpieniu z Kościoła. Ustalanie tego faktu z powołaniem się na inne dowody jest niedopuszczalne. Nie jest przy tym wystarczające odwołanie się do oświadczenia danej osoby o woli wystąpienia z Kościoła, a sprawy sporne na tym tle są sprawami kościelnymi, które winny być rozstrzygane na zasadach i w trybie określonych przez prawo kościelne”. Dodatkowo ten sam Sąd w wyroku z dnia 24 listopada 2015 r. (sygn. akt: II SA/Wa 324/15) podniósł, że: „Do czasu wyczerpania procedur kościelnych w zakresie apostazji, prawo świeckie zdaniem Sądu doznaje <<swoistego czasowego zawieszenia>>. Prawo kościelne w zakresie wystąpienia z Kościoła Katolickiego stanowi bowiem *lex specialis* i znajduje w tym przedmiocie pierwszeństwo w zastosowaniu”.

Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 lutego 2016 r. (sygn. akt: OSK 3111/14) podkreślił, iż cyt.: „Generalny Inspektor Danych Osobowych, z mocy wyraźnego i niebudzącego wątpliwości interpretacyjnych art. 43 ust. 2 w zw. z ust.1 pkt 3 uodo, (...), nie jest w odniesieniu do zbiorów danych osób należących do kościoła, w tym Kościoła Katolickiego, władny do wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonania powszechnie obowiązujących przepisów o ochronie danych osobowych (art. 12 pkt 2 uodo) i nakazywania w drodze decyzji administracyjnej (z urzędu lub na wniosek) przywrócenia stanu zgodnego z prawem, w szczególności poprzez usunięcie uchybień, uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, wstrzymanie przekazywania danych osobowych do

państwa trzeciego, zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, usunięcie danych osobowych. (...) Fakt przynależności do kościoła lub związku wyznaniowego podlega regulacji prawa kościelnego kościoła lub związku wyznaniowego, którego dotyczy. Poza wszystkim zaś, kwestia ta nie ma i tak znaczenia dla ostatecznego rozstrzygnięcia o wniosku przez organ administracyjny lub sąd. Decyduje bowiem ustawowe wyłączenie GIODO, o którym mowa powyżej i przyznana Konstytucją RP (art. 25 ust. 3 i 4), ratyfikowaną umową międzynarodową (art. 1 i 5 Konkordatu) i ustawami (art. 2, art. 3 ust. 1 i 2 uspkk) kwestie te regulującymi autonomią prawną Kościoła Katolickiego polegającą na tym, że Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami (...) Zgodnie z przepisem art. 12 uodo GIODO nie jest organem kompetentnym do dokonywania oceny skuteczności wystąpienia z kościoła, sprawy tego rodzaju nie mieszczą się w zakresie zadań określonych we wskazanym powyżej przepisie. Dokonywanie tego rodzaju ocen stanowi wewnętrzną sprawę danej wspólnoty wyznaniowej. Gdy chodzi o kompetencje nadzorcze GIODO w odniesieniu do zbiorów danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego, to zgodnie z komentowanym artykułem są one wyłączone”.

Analiza w/w przepisów prawa, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów administracyjnych, prowadzi do wniosku, że decydującym w niniejszym postępowaniu jest to, czy GIODO ma uprawnienia do wydawania decyzji nakazujących aktualizację danych w Księgach Chrztu. Z przytoczonego powyżej art. 43 ust. 2 u.o.d.o. wynika brak kompetencji GIODO do wydawania decyzji związanych z rozpatrywaniem skarg w zakresie danych osobowych przetwarzanych w zbiorach, o których mowa w pkt 3 ust. 1 tego artykułu.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, prowadząc postępowanie administracyjne, dokonał oceny całego zebranego materiału dowodowego. W toku postępowania Proboszcz Parafii wypowiedział się co do statusu Skarżącego w świetle prawa wewnętrznego Kościoła oraz w złożonych wyjaśnieniach wskazał, że Skarżący nie dopełnił wewnętrznej procedury wystąpienia z Kościoła Katolickiego, o której to został poinformowany pismem z dnia [...] grudnia 2013 r. Dodatkowo, w piśmie do GIODO z dnia [...] czerwca 2014 r. Proboszcz Parafii wyjaśnił, iż musi przestrzegać decyzji Konferencji Episkopatu Polski o ‘Zasadach postępowania w sprawie apostazji dokonanej przez formalny akt wystąpienia z Kościoła’, zgodnie z którą występujący z Kościoła winien podpisać oświadczenie o wystąpieniu z Kościoła w obecności dwóch świadków wobec proboszcza swojego miejsca zamieszkania stałego lub tymczasowego. Ponadto, Skarżący w treści skargi podniósł, że jedynymi działaniami, jakie podjął w celu wystąpienia z w/w wspólnoty było złożenie pisemnego oświadczenia woli z dnia [...] grudnia 2013 r. Proboszczowi Parafii oraz podobnego oświadczenia z dnia [...] stycznia 2014 r. skierowanego do Proboszcza Parafii miejsca zamieszkania Skarżącego. GIODO, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego stwierdził, iż w zaistniałej sytuacji nie mogą być zastosowane przepisy ustawy o ochronie danych osobowych.

Zgodnie bowiem z art. 43 ust. 2 u.o.d.o. organowi nie przysługują uprawnienia do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w ramach art. 18 u.o.d.o. w stosunku do osób należących do kościołów i związków wyznaniowych. W związku z brakiem możliwości zastosowania art. 18 u.o.d.o. w zaistniałym stanie faktycznym należy umorzyć postępowanie. W tym miejscu wskazać należy, że GODO nie ma podstaw do weryfikacji procedury występowania z Kościoła Katolickiego, ponieważ przepisy powszechnie obowiązujące nie dają mu tego rodzaju kompetencji, na co wskazuje przywołany powyżej art. 2 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 ze zm.) [zwanej dalej: Kpa], gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego. W doktrynie wskazuje się, że cyt.: „bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H.Beck, Warszawa 2006, s. 489).

Ustalenie przez organ publiczny zaistnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa, zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem w sytuacji zaistnienia tej przesłanki podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa. W niniejszej sprawie organ, po ponownym przeanalizowaniu materiału dowodowego stwierdził, że działał na podstawie przepisów prawa. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych uchylił wydaną decyzję z dnia 2 kwietnia 2015 r. (znak: DOLIS/DEC-299/15/27199,27204), wydając w trybie w/w artykułu niniejszą nową decyzję, uchylając w niej decyzję z dnia 26 stycznia 2016 r. (znak: DOLIS/DEC-58/16/4810,4815). W związku z powyższym GODO rozstrzygnął jak

na wstępie, uchylając zaskarżone decyzje oraz umarzając postępowanie prowadzone z wniosku Skarżącego o nakazanie Proboszczowi Parafii aktualizacji jego danych osobowych w Księdze Chrztałów.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 i art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 13 § 2 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).